ముసురు

గడ్డం క్రింద చేయి ఆనించి వుంచుకుని దూరంగా కొండమీద తెరలు తెరలుగా కురుస్తున్న వర్షం వంక చూస్తూ కూర్చున్నాడు సింహాచలం. చలిగాలి విసురుగా, వేగంగా వీస్తున్నది. కొట్టుమీద ఉన్న రేకులపైన రాళ్లు కురిసినట్టు దడదడమని ధ్వని వినిపిస్తున్నది. ఎదురుగా గాలికి అటూఇటూ ఊగుతూ వర్షంలో తడుస్తున్న పొడుగాటి చెట్లు. ఏ సాంద్రారణ్యంలోనో బలిసిన ఏనుగులన్నీ ఒకచోట చేరినట్లు మబ్బులు ఆకాశంలో గుమిగూడి గర్జిస్తున్నాయి. ఆ మబ్బులను చీల్చుకొని అప్పుడప్పుడూ కళ్లు మిరుమిట్లు గొలిపేలా ఆకాశంలో గీత గీసినట్టు తళతళ మెరుస్తున్నది మెరుపుతీగ...

"ఛీ! ఎదవ ముసురు..." అనుకున్నాడు సింహాచలం విసుగ్గా. అయిదారు రోజుల నుంచి ఒకటే ముసురు. ఎడతెగకుండా రాత్రి పగలూ ఒకటే వర్షం... దూరంగా కనిపించే కొండలనూ, అడవులనూ నీళ్లలో ముంచెత్తినట్టయింది. ఎక్కడ చూసినా నీళ్లు, బురద.

సింహాచలం పాత మఫ్లరు చెవులచుట్టూ చుట్టుకుంటూ కళ్లు పెద్దవి చేసుకుని చూశాడు. దూరంగా సన్నని తారు రోడ్డుమీద జీపు ఒకటి వొస్తున్నది. అతడు లేచి నిలబడి వొళ్లు విరుచు కున్నాడు. నోరంతా చేదుగా వుంది. పక్కన సీసాలో అడుగున వున్న పిప్పరమెంటు తీసుకుని, నోట్లో వేసుకుని అతడు చూరు క్రిందకి వచ్చి నిలబడ్డాడు. అవతల చిన్న పాకలో వుండే గురవయ్య కొడుకు వెంకడు అంత వర్షంలోనూ వొంటిమీద చొక్కా లేకుండా చేతిలో రెండుమూడు ఉప్పు చేపలతో, ఒక చిన్న నూనె సీసాతో తడుస్తూ నడిచి పోతున్నాడు.

అంతకుముందు తారు రోడ్డుమీద దూరంగా కనిపించిన జీపు మలుపు తిరిగి ఎటుపోయిందో, ఇప్పుడు కనిపించడం లేదు. మరికొద్దిసేపాగితేగాని అది మళ్లీ కనిపించదు. సింహాచలం "వాళ్లేనేమో..." అనుకుంటూ మాసిన గడ్డాన్ని చేతులతో తడుముకుంటూ అలాగే నిలబడ్డాడు. లోపల పాకలో ఏదో చప్పుడవుతున్నది.

ఇంతలో బంగారయ్య తాటాకు గొడుగులో వచ్చి "బీడీలియ్యవయ్యా..." అన్నాడు. సింహాచలం బీడీకట్ట తీసి యివ్వబోతే తీసుకోకుండా తల ఊపి "నువ్వు మన లోకంలో వుండేట్టు లేదే... ఏం కత? ఈ బీడీలెప్పుడైనా తాగానా నేను?" అని అడిగాడు.

సింహాచలం వెంటనే "నీ మార్కు బీడీల్లేవు. ఇయ్యాల్టికి ఈటితో సరిపుచ్చుకో... రేపు ఈ ముసురు తెరిపిస్తే ఎల్లి సరుకులన్నీ పట్టుకొస్తాను... అన్నీ నిండుకుండయ్..." అన్నాడు.

బంగారయ్య నవ్వుతూ ఆ బీడీకట్ట అందుకుని ఒక బీడీ యివతలికి తీసి వెలిగించుకుని "ఇంక నువ్వేం ఎల్తావులే... బంగారమంటి కోమటి... సంగీతంతో సెడ్డాడంట... ఇన్నాను... ఇన్నాను... అంతా ఇన్నానయ్యా... కలికాలం బుద్ధులట్టా ముంచుకొస్తా వుంటే నిన్నని ఏం లాభం?" అన్నాడు. సింహాచలం బొమ్మలా నిలబడిపోయాడు. బంగారయ్య అంతలో కదిలి "పద్దు రాసుకో..." అంటూ వెళ్లిపోయాడు.

సింహాచలానికి ఒళ్లు మండింది. కోపంతో కింద పెదవిని కొరుక్కుంటూ నిస్సహాయంగా నిలబడి దూరంగా రోడ్డుమీదికి చూశాడు. అంతలో జీపు మళ్లీ కనిపించింది. రెండుమూడు నిముషాల్లోనే అది వేగంగా వచ్చి అతని కొట్టుముందు ఆగింది. దానిచుట్టూ వర్షపు జల్లు పడకుండా తెరలున్నాయి. లోపల ఎవరున్నారో కనిపించడం లేదు. అంతలో ఒకాయన బరువైన బూట్లతో దిగి, గొడుగు విప్పి, విసుక్కుంటూ, నీళ్లను చిందగొడుతూ నడిచి వచ్చి "ఏమయ్యా! గోల్డ్‌ఫ్లేక్ సిగరెట్లున్నాయా?" అని అడిగాడు.

సింహాచలం తల అడ్డంగా ఊపి, వినయంగా "లేవు బాబూ! చార్మినార్ తప్ప ఏవీ లేవు... పాడు ముసురు... ఎటెల్లేందుకూ ఈల్లేకుండా" అని చెప్పాడు.

ఆయన జీపువైపు తిరిగి పెద్దగా "ఫోర్ కాసిల్స్ తప్ప మరేవీ లేవట... తెమ్మంటారా?" అని అరిచాడు.

ఎవరో చెయ్యి బయటికి పెట్టి "తెమ్మ"ని సైగచేసి మళ్లీ వెంటనే చేతిని లోపలికి తీసుకున్నారు. ఆయన సింహాచలం వంక తిరిగి "సరే... నాలుగు ప్యాకెట్లివ్వు..." అంటూ డబ్బు తీశాడు.

సింహాచలం సిగరెట్ ప్యాకెట్లు ఆయనకు అందించి రూపాయి కాగితం తీసుకుని, మిగిలిన చిల్లర యిచ్చాడు. ఆయన వాటిని కోటు జేబులో పడేసుకుని మళ్లీ విసుక్కుంటూ నీళ్లను చిందగొడుతూ జీపు దగ్గరికి వెళ్లాడు. ఆయన ఎక్కగానే జీపు కదిలి అంతలోనే కనుచూపు మేర దాటిపోయింది.

సింహాచలం చేతులు రుద్దుకుంటూ కొద్ది క్షణాలు నిలబడ్డాడు. తర్వాత బంగారయ్య మాటలు గుర్తు వచ్చాయి. "ఏదో... ఇన్నాడంట... ఆడి బొంద... వొట్టి తాగుబోతు ఎదవ..." అనుకున్నాడు. మొన్నమొన్నటివరకు బంగారయ్యకు నిదురలో నడిచే జబ్బు ఉండేది. రాత్రిపూట అటు ఇటు తిరుగుతూ కనిపించేవాడు... ఒకనాడు అర్ధరాత్రి వేళ నిదురలోనే నడుస్తూ వచ్చి ఒక ఎద్దుముందు వెళ్లి నిలబడ్డాడు. అతడి అదృష్టం మంచిది కావడాన, అతని పెళ్లాం మెడలో నల్లపూసల తాడు గట్టిది కావడాన సింహాచలం అప్పుడు మేలుకొని వున్నాడు. గభాలున లేచి వెళ్లి ఇవతలకు ఈడ్చుకు రాబట్టి బతికిపోయాడు. లేకపోతే ఆనాడు ఆ పోట్ల ఎద్దు అతన్ని కుమ్మికుమ్మి చంపేసి వుండేది.

సింహాచలం చిన్న పుస్తకం తీసి, అందులో బంగారయ్య పేర బీడీకట్ట పద్దు రాసి, ఏమీ తోచక ఎవరెవరు ఎంత బాకీ వున్నారో లెక్క చూస్తూ కూర్చున్నాడు. గుర్నాథం... ఆయనొక

కంట్రాక్టు గుమాస్తా... పది రూపాయల చిల్లర యివ్వాలి. రంగడు... వీడు ఎరువుల ఫ్యాక్టరీలో కూలీ... అయిదు రూపాయల పది పైసలు. అప్పలస్వామి... కొండమీద బంగళాలో వాచ్‌మన్... పదిహేను రూపాయలు. పోతరాజు... వీడికి పనీపాటు లేదు... పెళ్లాం అడవిలో పుల్లలేరుకొని కట్టలు కట్టి రైలు దగ్గర అమ్ముకువచ్చి పెడుతుంటే తిని బలాదూర్ తిరుగుతూ వుంటాడు... ఎనిమిది రూపాయల యిరవై పైసలివ్వాలి... పైగా పెళ్లానికి చెప్పొద్దని కాళ్లు పట్టుకుంటాడు. సుబ్రమణ్యం... ఈయనకు నెల జీతం ఎంతో తెలియదు... గోల్డ్‌ప్లేక్ తప్ప మరొకటి కాల్చడు... పద్దెనిమిది రూపాయలివ్వాలి...

సింహాచలం ఆ చిన్న పుస్తకంలో పేజీలు తిప్పుతున్నవాడల్లా ఒకచోట ఆగిపోయాడు. తర్వాత నిట్టూర్చాడు. ఆ పేజీలో పైన వంకరటింకర అక్షరాలతో "సింగారవేలు" అని పేరు వ్రాసి వుంది. క్రింద కాతా... తర్వాత ఒక గీత... పేజీ చివర మూడు రూపాయల పది పైసల లెక్క...

సింగారవేలు అతని కళ్లలో మెదిలినట్టయింది. సింగారవేలు సన్నగా, పొడుగ్గా చువ్వలా వుండేవాడు... ఎల్లప్పుడూ లుంగీ పైకి కట్టుకుని నవ్వుతూ తిరుగుతూ వుండేవాడు... వచ్చీరాని తెలుగులో మాట్లాడుతూ అందర్నీ నవ్విస్తూ వుండేవాడు. అక్కడే బల్లమీద కూర్చుని మద్రాసును గురించీ, అక్కడి సినిమాలను గురించి ఎడతెగకుండా కబుర్లు చెబుతూ వుండేవాడు.

సింహాచలం ఆలోచనలకు అడ్డుకట్ట వేసి పక్కకు చూశాడు. అప్పలస్వామి చిరుగుల గొడుగులో వచ్చి చూరుక్రింద నిలబడి దాన్ని నెమ్మదిగా మూసి ఒక పక్కన వుంచి "ఏమయ్యా! సింహాచలం – బేరం లేదనుకుంటానే బొత్తిగా..." అన్నాడు కూర్చుంటూ.

సింహాచలం తల అడ్డంగా వూపి నిట్టూర్చి "ఇట్లా ముసురు పట్టిందిగదా! ఏం చెయ్యాన్చెప్పు... ఒక్క సరుకు లేదు కొట్లో..." అన్నాడు.

"అవునవును ఇది గాలివానంట... బంగళాలో పెద్దోళ్లనుకుంటా వుంటే యిన్నాను. ఇప్పట్లో తగ్గదంట" అని చెయ్యిచాపి "ఏదీ? బీడీకట్ట అందుకో...!" అన్నాడు అప్పలస్వామి...

సింహాచలం లేచి బీడీకట్ట యిచ్చి పద్దు తీసి "పదిహేను రూపాయలైంది నీ పద్దు... బొత్తిగా డబ్బులేదు, ఎప్పుడిస్తావు?" అని అడిగాడు.

అప్పలస్వామి బీడీ ముట్టించి అగ్గిపుల్లను విలాసంగా ఆర్పి అవతల పారేస్తూ "ఇస్తాలేవయ్యా! డబ్బు రానియ్" అన్నాడు. తర్వాత ఒక్క క్షణం ఆగి లోపలికి చూసి అదోరకంగా నవ్వుతూ "అయినా నీకిప్పుడు డబ్బుకు కొరవేంటి? బలే పిట్టను పట్టావు... నాకు తెలుసుగా దాని మెడనిండా బంగారమే... అన్నట్టు కథ ఎందాక వొచ్చిందేం? అయినా నా పిచ్చిగాని నువ్వు చెప్తావా? ఏదో చాదస్తం కొద్దీ అడిగానంతే..." అని ఊరుకున్నాడు.

సింహాచలం కళ్లు ఎర్రబడ్డాయి. కోపం పొంగి వచ్చింది. అయినా తమాయించుకొని ఏమీ మాట్లాడకుండా అలాగే నిలబడిపోయాడు. అప్పలస్వామి కాస్సేపు నిశ్శబ్దంగా కూర్చుని, తీరికగా బీడీ కాల్చుకొని లేచి నిలబడి, తలగుడ్డ విదిలించి చుట్టుకుంటూ "తిరపతిగాడు...

అదే నీ మావ... కోపంతో చిందులు తొక్కుతున్నాడయ్యో... లచ్చి కూడా మొన్న కనపడింది. ఒకటే ఏడుపంట రాత్రింబగలూ... తండ్రీకూతుర్లు నీ పేరు ఇంటే సాలు మండిపోతా వుంటారు... అయినా నువ్వు నాకు నచ్చావు. ముందు మన లాభం చూసుకోవాలి... కానియ్..." అంటూ గొడుగు తెరుచుకొని వెళ్లిపోయాడు.

సింహాచలం నిస్సహాయంగా చూస్తూ కొయ్యబొమ్మలా నిలబడిపోయాడు. ఒక్క నిముషం ఆగి, ఎవరో తరుముకు వచ్చినట్టు లోపలికి పరుగెత్తుకు వెళ్లాడు. లోపల పెరియనాయకి దణ్ణెం మీద తడి చీరను ఆరవేస్తున్నది. అడుగుల చప్పుడు విని వెనుదిరిగి చూసింది. ఆమెవి చెంపకు చేరడేసి కళ్లు... ఆ కళ్లలో ప్రస్ఫుటంగా కనిపించేది అమాయకత్వం... చామనచాయ వొంటి రంగు... ప్రత్యేక శ్రద్ధతో తీరిగ్గా కూర్చుని ఎవరో శిల్పి మలచినట్టుండే చక్కని విగ్రహం...

మనసులో అనుమానం తీరగానే సింహాచలం మళ్లీ వెనుతిరిగి కొట్టుమీదకి వచ్చాడు. అతనికి ఈ అయిదారు రోజుల నుంచి కంటిమీద కునుకు లేదు. మనసులో ప్రశాంతత లేదు. ఆమె పరాయి మనిషి. మన భాష తెలీదు... కళ్లు పెద్దవి చేసికొని అమాయకంగా చూడటం తప్ప మరేమీ చేతకాదల్లే వుంది ఆమెకు. నిశ్శబ్దంగా ఏడుస్తూ ఒక మూల కూర్చున్నది అయిదారు రోజులనుంచి... సింహాచలం ప్రతి నిముషము జాగ్రత్తగా వున్నాడు. అతని మనసులో అనుమానం... ఆమె తన కన్నుగప్పి ఏ నిముషంలో ఏ అఘాయిత్యం చేస్తుందో అని దిగులు... అందుకే కొట్లో సరుకులన్ని నిండుకున్నా అతడు ఎక్కడికీ వెళ్లలేదు. నిజానికి ఆ ఇద్దరి ప్రాణాలు పోవటానికి ఎంత కావాలి? ఒక గుడ్డపేలికగాని, తాడుగాని చాలు... దొడ్లో బావి ఉండనే ఉంది. అదీగాకపోతే కొంచెం కిరసనాయలూ... ఒక అగ్గిపుల్లో... అన్నీ ఆమెకు అందుబాటులోనే వున్నాయి. అందువల్లే అతడు రాత్రిపూట కూడా కంటిమీద కునుకు లేకుండా మేలుకొని గడిపాడు. ఎప్పుడన్నా కొద్ది నిముషాల సేపు కునుకుపడితే మెలుకువ రాగానే ఉలికిపడి లేచి, చివాలున లోపలికి వెళ్లి చూసేవాడు. తీరా చూస్తే ఆమె లోపల నేలమీద కొంగుపరుచుకుని నిద్రపోతూ ఉండేది. పగటిపూట ధైర్యంచేసి, ఆమెను ఒంటరిగా వదిలి సరుకుల కోసం వెళ్లినా ఆమెను గురించి, ఆమె మెడలో నగల గురించే దిగులు తప్పదు...

అతడు కాళ్లు ముడుచుకుని బల్లమీద కూర్చుని తాను అన్ని వివరాలతో ఉత్తరం రాయించి ఎన్నాళ్లయిందో వ్రేళ్లు మడిచి లెక్క వేసుకున్నాడు. ఎంత ఆలస్యంగా చేరినా వాళ్లకు ఆ ఉత్తరం ఈ పాటికి అంది వుండాలి... వాళ్లు ఈ పాటికి బయలుదేరి రావల్సిందే మరి... అయినా ఆనాడు బంగళాలో వుండే ఆ ముసలి పంతులు వాళ్ల అడ్రసు సరిగ్గా రాసేడో, లేదో... అసలు ఆమె చెప్పిన అడ్రసు సరి అయినదో, కాదో...

అంతలో తిరపతి వాన చినుకులలో తడుస్తూ, తడబడుతూ నడుస్తూ వచ్చాడక్కడికి. సింహాచలం లేచి నిలబడ్డాడు. తిరపతి నుదుటినీ, కనురెప్పలనూ తుడుచుకుంటూ కూర్చుని, ముందు అదోక రకంగా నవ్వాడు. సింహాచలం ఏం మాట్లాడాలో, ఏంచెయ్యాలో తెలీనివాడిలా నిలబడి వుండిపోయాడు.

తిరపతి నలభై ఏళ్లవాడు. బాగా తాగినట్టున్నాడు. మనిషిలో నిలకడ లేదు. అతడంతలో సింహాచలం వంక క్రూరంగా చూస్తూ కొన్ని క్షణాలు ఏమీ మాట్లాడలేదు. తర్వాత హఠాత్తుగా "ఏరా! నా ముద్దుల అల్లుడూ అది లోపలే వుందా యింకా?" అని అడిగాడు. సింహాచలం తల వూపి ఊరుకున్నాడు.

"అవును...వుంటుందిలే... ఉండక మరింక యాడికి పోద్ది పాపం... మంచి మొగోడివి దొరికావు... అదింక నిన్ను వొదిలిపెట్టుద్దా... అసలు మేవంతా తెలివితక్కువ సన్నాసులంరా... నువ్వొక్కడివే ఈడ తెలివిగల మొగోడివి... అంతే మరి..." అన్నాడు తిరపతి ఎగతాళిగా...

సింహాచలం తిరపతి దగ్గరగా వచ్చి "మావా! నువ్వు సెప్పుడు మాట విన్నావు, తప్పుడు మాటలిన్నావు... వాటిని నమ్మమాకు... తల్లితోడు నేనే పాపం ఎరగను... ఆ పిల్ల పాపం కష్టంలో వుంది. ఆళ్ల పెద్దోళ్లకు కార్దు రాయించి పడేసినాను. ఆళ్లొచ్చి ఆ పిల్లను తోలుకెళ్లిపోతారు... నా మాట నమ్ము..." అన్నాడు.

తిరపతి ఉన్నట్టుండి పెద్దగా నవ్వటం మొదలుపెట్టాడు. లేచి వంగిపోయి పొట్టపట్టుకుని మరీనవ్వాడు. తర్వాత అకస్మాత్తుగా గంభీరంగా మారిపోయి "అరేయ్! నాకు యాభైయ్యేళ్లు రా, ఇట్టాటి మోసపు మాటలీ సెవుల్తో ఎన్ని యిన్నానో లెక్కలేదు. గుడ్డొచ్చి పిల్లనెక్కిరించిందట. నాకు సదువులు నేర్పుతావురా దగాకోర్... లచ్చికి నీ సంగతెలీదురా... పాపం పిచ్చిపిల్ల... నిన్ను నమ్మింది... ఇప్పుడందరికీ నీ ద్రోహం తెలిసిందిరా... అదురుష్టమంతుడివిలే... మంచోళ్ల మద్దెనున్నావు... ఇంకో సోట అయితే పిచ్చికుక్క నాగా కొట్టి తరిమేసేవాళ్లు. నీ కిప్పుడు చెప్పేస్తే మంచిది... లచ్చిమీద ఇంక ఆశలు పెట్టుకోమాకు. దానికి, కోటిగాడికి నిన్ననే మనువు కుదిర్చేసినాం..." అంటూ లేచాడు.

సింహాచలం నివ్వెరపోయాడు. విషయం యింతదూరం వస్తుందని అతడు కలలో కూడా అనుకోలేదు. అతని నోట మాటరాలేదు. అవాక్కయి శిలాప్రతిమలా నిలబడిపోయాడు.

తిరపతి విజయం సాధించినవాడిలా లేచి నిలబడి, లోపలికి చూస్తూ మెటికలు విరిచి "అమ్మా! మహాతల్లీ! నువ్వెవరో నాకు తెల్దు... కానీ, గొప్ప తెలివిగల్దానివి... సుకపడతావు... నా ఉసురు కూడా పోసుకు బతుకు" అంటూ కొంతదూరం వెళ్లి ఆగి, "ఇది లోకంరా... ఈడ తెలివితక్కువోళ్లు ఎవరూ లేరు... పైన దేవుడుండాడ్రా... అంతా సూస్తానే వుంటాడు. నీకూ, దానికీ కనాకష్టపు బతుకు రాసిపెట్టే ఉందిలే... ఇంతకింత అనుభవిస్తారు... ఎగిరి పడమాకండి..." అని తిడుతూ వెళ్లిపోయాడు.

సింహాచలం సర్వస్వం కోల్పోయినవాడిలా ఒక్క నిముషం దీనంగా కూర్చున్నాడు. తర్వాత ఉన్నట్టుండి అతనికి కోపం ముంచుకొచ్చింది. లోపల చేరి ఇరవై నాలుగ్గంటలూ ఏడుస్తూ ఈ పిల్ల అతని కొంపమీదికి తెచ్చింది. అతని బతుకులో నిప్పులు పోసింది. ఆమె నిహా యిక్కణ్ణుంచి తరిమివేస్తే తప్ప లాభం లేదు. అతడంతలో కోపంతో మొహం కందగడ్డలా చేసుకొని పెద్ద పెద్ద అంగలు వేస్తూ లోపలకి వెళ్లాడు. పెరియనాయకి– ఏం గుర్తువచ్చిందో ఏమో– పెరటి గుమ్మంలో కూర్చుని నెమ్మదిగా ఏడుస్తున్నది.

సింహాచలం చప్పగా చల్లబడిపోయాడు. అంతలోనే "అయ్యో పాపం" అనిపించింద తనికి. దగ్గరికి వెళ్లి నిలబడి ఓదార్పుగా "ఊరుకో అమ్మా! నువ్వట్టా కళ్లు లొత్తలు పడేట్టు ఏడిస్తే మాత్రం ఆ పోయినోడు తిరిగొస్తాడా? గుండె రాయిచేసుకో... నా మాటినుకో..." అన్నాడు.

ఆమెకతని మాటల్లో ఎన్ని అర్థమయ్యాయో అతనికి తెలియదు. అయినా కొంగుతో కళ్లు తుడుచుకుని ఏడుపు మానేసి దూరంగా కొండల వంకా, కొండలమీద దట్టంగా ఉన్న చెట్లవంకా చూస్తూ ఉండిపోయింది.

అంతలో వాకిట్లో ఎవరిదో నవ్వు వినిపించింది. అతడు వెంటనే యివతలికి వచ్చాడు. గుర్నాధం నెత్తిన గుడ్డ కప్పుకుని నిలబడి వుండి నవ్వుతూ సింహాచలం వంకే చూసి "రెండు సిగిరెట్లియ్యవయ్యా!" అన్నాడు. అతడు సిగిరెట్లు తీసుకుని తన దారిన తాను పోకుండా, "ఓహ్! ఏం వాన! ఏం వాన; ప్రాణం తీసేసిందే... ఎప్పుడు తెరిపి యిస్తుందోగానీ... సూర్య భగవానుడి దర్శనమే కాలేదు అయిదారు రోజులనుంచీ, నేను పుట్టి బుద్ధెరిగిన తర్వాత ఇంతటి గాలి వాన చూళ్లేదనుకో..." అన్నాడు.

తర్వాత మళ్లీ ఒక్కక్షణం ఆగి "అయినా నీకిదంతా పట్టదులే... హుషారుగా వున్నావు... నేనంతా విన్నాన్లే... మంచిపనే చేశావు... ఆపదలో ఉన్న ఆడపిల్లను రక్షించినట్టూ అయింది, నీకు మంచి లాటు దొరికినట్టూ అయింది. అంతే మరి... ఏ పనిచేసినా ఇహ పరాలు రెండూ చూసుకోవాలి..." అంటూ విరగబడి నవ్వాడు. తర్వాత తనదారిన తాను వెళ్లిపోయాడు.

సింహాచలం మతిపోయినవాడిలా కూలబడ్డాడు. తర్వాత వొణుకుతున్న వ్రేళ్లతో చెక్కబల్లమీద కాస్సేపు తబలా వాయించాడు. వెంటనే వున్నట్లుండి ఒక సోడా కొట్టుకుని గడగడా తాగి బీడీ తీసి ముట్టించాడు. అలవాటు లేనందువల్ల ముందు పొగ గుండెల్లోకి పోయి దగ్గు వచ్చింది. వెంటనే తమాయించుకుని కాళ్లు బల్లమీదకి జాపి కూర్చుని సారా తాగినవాడిలా "ఒరేయ్! మీరందరూ మదుసులు కారు... పసరాత్రా... ఆ పిల్లకూ నాకు రంకు కడతారంట్రా... ఒకొక్కడూ... రండ్రా... మీ అంతు తేల్చేస్తాను... రండ్రా ఒక్కో దెబ్బతో అందర్నీ సఫా చేస్తాను! రండ్రా..." అని అరిచాడు పెద్దగా.

పెరియనాయకి లోపలి నుంచి వచ్చి చూసింది. అక్కడ చుట్టుప్రక్కల ఎవరూ లేరు. అతడెవరితో అలా ఉద్రేకంగా మాట్లాడుతున్నాడో ఆమెకర్థం కాలేదు.

అంతలో అతడు వెనుదిరిగి చూసి సిగ్గుపడిపోయాడు. బీడీ అవతల పారేసి మామూలుగా కూర్చుని కూనిరాగం తీయడం ప్రారంభించాడు... కొన్ని క్షణాలు ఆగి వెనుదిరిగి చూస్తే ఆమె అక్కడ లేదు. అతడు గుండెలనిండా గాలి పీల్చుకుని కళ్లు మూసుకుని అలాగే కూర్చున్నాడు.

– అంతకుముందు చాలాసార్లు సింగారవేలు తనను గురించిన వివరాలు, తన యిబ్బందులూ అన్నీ చెప్పుకున్నాడు. అతడక్కడికి వచ్చి మూడు నెలలయిందేమో! వచ్చీరాగానే ఎరువుల ఫ్యాక్టరీలో పనిలో చేరి ఒక పాకలో కాపురం పెట్టాడు. అతన్నీ పెరియనాయకినీ

చూసి అందరూ మొగుడూ పెళ్లాలనే అనుకున్నారు మొదట్లో... కాని అసలు విషయం ఎవరికి, ఎలా తెలిసిందో మరి, ఉన్నట్టుండి అందరూ "అరవ్వాడు ఆ పిల్లను లేవదీసుకొచ్చాడంటా..." అని చెప్పుకోడం ప్రారంభించారు. ఆ విషయం అందరికీ తెలిసింది. సింగారవేలు ఆ మాటలను విని కూడా పట్టించుకోలేదు. మామూలుగానే నవ్వుతూ తిరిగేవాడు. సింహాచలంతో ఒకసారి, "అవును తంబీ! ఆళ్లంతా అనుకునేది నిజం!" అని చెప్పాడు కూడా... ఆ సందర్భంలోనే తమ కథ అంతా చెప్పుకొచ్చాడు... పెరియనాయకీ, సింగారవేలూ చిన్నప్పటినుంచీ ప్రేమించుకున్నారు. అయితే కొన్నేళ్ల తర్వాత ఆ రెండు కుటుంబాల మధ్యా కోర్టులో ఒక వ్యవహారం నడిచింది... అది తేలేందుకు చాలాకాలం పట్టింది. చివరకెప్పుడో వ్యవహారం ముగిసింది. ఒకరు గెలిచారు. మరొకరు ఓడిపోయారు. ఇంతకాలమూ వారి మధ్య ఉంటూ వచ్చిన ద్వేషాలూ, పగలూ తగ్గలేదు సరికదా మరింతగా ఎక్కువయ్యాయి. ఈ యింటిమీది కాకి ఆ యింటిమీద వాలడానికి వీల్లేదు... ఈ యింటి పిల్లలు ఆ యింటి పిల్లలతో ఆటలాడుకోరాదు... వారూ, వీరూ ఎదురైతే మూతులు ముడుచుకుని, మొహాలు మాడ్చుకుని వెళ్లిపోవడం... అప్పుడప్పుడు పిల్లులమీదా, ఎలుకలమీదా పెట్టుకుని ఒకరినొకరు తిట్టుకోడం, ఆడిపోసుకోడం ఎక్కువైంది... అంతలో పెరియనాయకి తండ్రి ఆమెకొక సంబంధం కుదుర్చుకు వచ్చాడు. పెరియనాయకి ఏడ్చింది. తల్లితో తనకా పెళ్లి యిష్టంలేదని చెప్పింది. తండ్రితో చెబుదామనుకున్నదిగాని, భయంవల్ల చెప్పలేకపోయింది. తల్లి మాత్రం కూతుర్ని నాలుగు తిట్టి వూరుకున్నది. అంతలో ఇంట్లో పెళ్లిపనులు ప్రారంభమైనాయి. పెరియనాయకి యిక సహించలేక పోయింది. చాటుగా సింగారవేలును కలుసుకుని మాట్లాడింది. అతడు ఆమెకు ధైర్యం చెప్పాడు. మాటిమాటికీ నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను... నువ్వు లేకపోతే బతకలేను... అన్నాడు. తర్వాత ఇద్దరూ ఒకచోట కూర్చుని ఉపాయాలు ఆలోచించారు. ఎవరికి తోచింది వారు చెప్పారు. అవుననుకునీ, కాదనుకునీ చివరకు ఒక నిర్ణయానికి వచ్చారు. తెల్లవారితే పెళ్లి అనగా పెరియనాయకి ఆ క్రిందటి రాత్రి బయలుదేరి సెంట్రలు స్టేషనుకు వచ్చేట్టు... అప్పటికి సింగారవేలు అక్కడ టిక్కెట్లతో సిద్ధంగా వుండేట్టు నిర్ణయమైంది. తర్వాత గప్‌చిప్‌గా యిద్దరూ రైలెక్కి వెళ్లిపోవడమే అన్నమాట... అంతా అనుకున్న ప్రకారమే జరిగింది... ముందు యిద్దరూ గుంటూరు వచ్చారు. అక్కడ ఎవరో చెప్పగా, ఇక్కడ కొత్తగా ఎరువుల కంపెనీ పెట్టారని తెలిసి యిక్కడికి వచ్చేశారు. వచ్చీరాగానే సింగారవేలు వారి కాళ్లూ, వీరి కాళ్లూ పట్టుకుని ప్రాధేయపడి పని సంపాయించాడు. అతడు రోజూ వుదయం నుంచీ సాయంకాలం వరకూ ఆ మట్టిలో, దుమ్ములో, ఘాటైన వాతావరణంలో పనిచేసేవాడు. పొద్దుగూకుతూ వుండగా తలకొక గుడ్డ చుట్టుకుని దుమ్ము కొట్టుకున్న బట్టలతో ఉసూరుమంటూ యింటికి చేరుకునేవాడు. అలా ఎన్నాళ్లో గడవలేదు. అతని ఆరోగ్యం దెబ్బతిన్నది. వారం రోజులపాటు జ్వరం మూలంగా అసలు లేవలేకపోయాడు. జ్వరం తగ్గిన తర్వాత నీరసంగా నడిచి ఫ్యాక్టరీకి వెళితే అతన్ని పనిలోనుంచి తీసేశాం పొమ్మన్నారు. అతడు దిగాలుపడి తిరిగివచ్చాడు. పెరియనాయకి అతనికి ధైర్యం చెప్పింది. "అంతగా అయితే నా దగ్గరున్న

నగలు అమ్ముదాం..." అన్నది. కానీ, అతడు వినలేదు. రోజూ ఏదో కాయకష్టం చేసి రూపాయో, అర్ధో సంపాయించుకొచ్చేవాడు. లేనినాడు అదీ లేదు. ఇద్దరూ గుట్టుచప్పుడు కాకుండా కడుపునిండా నీళ్లుతాగి గడిపివేసేవారు...

... సింహాచలం కళ్లు తెరిచాడు... ఎదురుగా కోటమ్మ నిలబడి వుండి "ఏవయ్యా! పుగాకుందా?" అని అడుగుతున్నది.

సింహాచలం ఆవులించి "లేదు" అన్నాడు.

ఆమె 'సరే... బాగుందయ్యా... పుగాకు నేకపోతే కొట్టెందుకు తెరిసినావు? మూసుకుని లోపల తొంగోకపోయావా? పుగాకు తీసుకెల్లకపోతే మా అయన ఎమికలిరగ్గొడతాడు... ఎట్టాగబ్బా...' అని గొణుక్కుంటూ వెళ్లిపోయింది.

ఆకాశానికి చిల్లి పడినట్టు వర్షం నిలిచి కురుస్తున్నది. ఒక రంగురంగుల బుల్లిపిట్ట వర్షంలో చప్పుగా తడిసి ఎగురుకుంటూ వచ్చి తడికెమీద నిలబడి రెక్కలు విదిలించుకుంటున్నది. దూరంగా కొండలన్నీ ఆ ముసురులో మసక మసగ్గా మాత్రమే కనిపిస్తున్నాయి.

సింహాచలం మళ్లీ కళ్లు మూసుకున్నాడు. అతనికి అయిదారు రోజుల క్రిందట జరిగిన వృత్తాంతం అంతా కళ్లముందు పునరావృతం అయింది.

...ఆనాడు సింహాచలం రైలు దిగివచ్చి, సరుకులన్నీ సర్దుకున్నాడు. అంతలోనే కొండలమీదా, క్రింద అడివిలోనూ సమస్త ప్రపంచం మీదనూ చీకటి చిక్కగా వ్యాపించింది. సింహాచలం వెళ్లేముందు ప్రారంభమైన పేకాట ఇప్పుడే ముగిసినట్టున్నది. పేకలు అవతల పారేసి వాళ్లందరూ కబుర్లలో పడ్డారు. సింహాచలం హరికెన్ లాంతరు వెలిగించి తెచ్చి అటువెళ్లి చూశాడు. సింగారవేలు ఒక పక్కన మొహంమీద గుడ్డ వేసుకుని పడుకుని వున్నాడు. అక్కడ మధ్యలో దీపం వెలుగుతున్నది. కొందరు గోడకు ఆనుకుని కూర్చుని, మరికొందరు నడుము వాల్చీ ఏవేవో విషయాలు మాట్లాడుకుంటున్నారు. అంతలోనే సంభాషణ తాగుడుమీదికీ, నిషేధం మీదికీ మళ్లింది.

ఒకడు బీడీ ముట్టించుకుంటూ "ఆఁ! ఇప్పుడీ 'లా' వొచ్చింతర్వాత తాగుడు తగ్గిందా? నన్నడిగితే మునుపటికంటే ఎక్కువైపోయినాదంటాను. మునుపెపుడో తాగదల్చుకున్నోడు తాగేవోడు. ఇప్పుడు వొద్దనేతలికి మరింత పెరిగింది. ఇప్పుడంతా సుక్కేసుకుంటానే వుండారు..." అన్నాడు.

"అవునోస్! మునుపే నయం... ఆ మాటకొస్తే... ఇప్పుడు ఇంటింటికీ సారాబట్టీ... పోయినేడు ఆ ఎంకటేశుగాడి పాక 'గుప్పు'న ఎట్టా తగలబడింది? సారా కాయలుండబట్టేగా?"

"అప్పుడు డబ్బులు పారేత్తే మంచి సరుకు దొరికేది. ఇప్పుడట్టా కాదు. అందరూ వచ్చి అమ్మోనియా సరుకు తాగుతా వుండారు. 'లా' వొచ్చి మంచి చేసిందంట... ఏం మంచి?"

"అంతే మరి... నిషాకోసం ఏదిబడితే అది తాగేత్తా ఉంటారు... ఆ పక్క పాకల్లోకి ఎల్లి సూడు తెలుసుద్ది... అ జహర్‌గాడు స్పిరిట్ తాగుతాడంట..."

"వ్యవసనమంటే అదేరా నాయనా! ఆయాల్టికి ఏం దొరక్కపోతే కిరసనాయిలు కూడా తాగేత్తాడు..."

"కిరసనాయిలు తాగితే కిక్కురమనకుండా సచ్చి ఊరుకుంటాడు–"

సంభాషణ ఈ దశలో వుండగా సింగారవేలు ఒక్కసారిగా లేచి "కిరసనాయిలు తాగితే సచ్చిపోతారా? ఎవురా మాట అనేది?" అన్నాడు ఛాలెంజి చేస్తున్నట్టు.

"నేను – నేనే అన్నానా మాట. ఏం? నువ్వు తాగ్గలవా?"

"తాగుతాను – కాయ కిరసనాయిలు తాగుతాను... ఎంత పందెం?"

"అబ్బో! గొప్ప మొనగాడు బయల్దేరాడయ్యా! సరే – పాతిక రూపాయలు పందెం... కానియ్ తాగు..."

అప్పుడు సింగారవేలు కళ్లు మెరిశాయి. అతని చూపులలో తెగింపు కనిపించింది. కళ్లు ఎగరవేసి లేచి, సరిగా కూర్చుని 'సరే – తెప్పించండి...' అన్నాడు నిశ్చయంగా.

అంతలో ఒకడు దీపం పెద్దది చేశాడు. ఒకణ్ణి డబ్బులిచ్చి కిరసనాయిలు కోసం పంపించాడు. వాడు వెళ్లి ముందు అందరికీ విషయం దండోరా వేశాడు. క్రమంగా అక్కడ జనం మూగారు. అంతా రణగొణ ధ్వనిగా వుంది. ఎదుటివాడు చెప్పేది వినిపించుకోకుండా అందరూ ఒకటే రొదగా మాట్లాడుతున్నారు.

అంతలో అందరూ నిశ్శబ్దంగా ఆత్రంగా నిలబడి చూస్తూ వుండగా సింగారవేలు సీసా కిరసనాయిలూ గుక్కెడు గుక్కెడుగా తాగేశాడు. చివరి గుక్క మింగి సీసా వంచి చూపించి వొణికే కాళ్లతో లేచి నిలబడి చెయ్యిజాపి "డబ్బుతే..." అని అడిగి ఆ వ్యక్తి చేతిలో నుంచి నోట్లు అందుకున్నాడు. గోడకానుకుని నిలబడి నెమ్మదిగా లెక్క పెట్టుకున్నాడు. తర్వాత జనాన్ని తప్పించుకుని ఇంటికి వెళ్లిపోయాడు. జనం తర్వాత చాలాసేపు అతన్ని గురించి మాట్లాడుకున్నారు. మొత్తానికి అతడు గజ తాగుబోతు అయి వుండాలనే నిర్ణయానికి వచ్చారు...

ఆనాడు రాత్రి ఆకాశంలో మబ్బులు... దట్టంగా కమ్మాయి. దళసరి నల్లని తెరను ప్రపంచంమీద కప్పినట్టయింది... చల్లని గాలి దిగంతాల నుండి వేగంగా వీచింది. దానితో ఆ మబ్బులన్నీ ఝుల్లున జలదరించాయి. దాదాపు అరగంటసేపు పెద్ద వర్షం కురిసింది.

తెలతెలవారుతూ వుండగా సింహాచలం లేచి కళ్లు నులుముకుంటూ యివతలికి వచ్చి కొయ్యబారిపోయాడు. సింగారవేలు పాకముందు జనం మూగి వున్నారు... ఒకడు కత్తితో వెదురువాసాలను చీలుస్తున్నాడు... మరొకడు వాటిని రెండు పొడుగాటి వాసాల మధ్య వుంచి తాడుతో గట్టిగా బిగిస్తున్నాడు... ఆ చిన్న పంచలో సింగారవేలు శవాన్ని పడుకోబెట్టారు... పైనుంచి కిందిదాకా గుడ్డ కప్పారు. ఆ అరవ పిల్ల పెరియనాయకి శవం పక్కన కూర్చుని వుండి నోట్లో కొంగు కుక్కుకుని వెక్కివెక్కి ఏడుస్తున్నది. సింహాచలం అంతా చూసి నిలువెల్లా వొణికిపోయాడు.

తర్వాత నలుగురూ తలా ఒకచేయీ వేసి పనులన్నీ ముగించారు. ఏమీ మిగిలిపోలేదు. ఆ చిన్న పాకలో ఆ అరవపిల్ల మాత్రం సన్నగా ఏడుస్తూ మిగిలిపోయింది. ఆ రాత్రి పన్నెండు

గంటల వేళ మళ్లీ ప్రకృతి పగబట్టినట్టు వర్షం ప్రారంభమైంది. ఆకాశం జల్లెడలా తయారైంది. ఉరుములు మెరుపులతో రొదచేస్తూ అప్పుడే మొదలు ఈ కుంభవృష్టి... అప్పుడే ఎక్కడో పిడుగుపడిన ధ్వని... పెరియనాయకి హడలిపోతూ, నిలువెల్లా వొణికిపోతూ పరుగెత్తుకు వచ్చిందిక్కడికి... అంతే... అలా మొదలైన గాలివాన యింతవరకూ తెరిపి యివ్వలేదు...

...సింహాచలం హఠాత్తుగా కళ్లు తెరిచాడు. లేచి చేతులు వెనక్కు కట్టుకుని కొంచెంసేపు అటూఇటూ పచార్లు చేశాడు. తర్వాత మొహం తుడుచుకున్నాడు. అతనికి లచ్చి జ్ఞాపకం వచ్చింది. సన్నగా శలాకలా వుండి ఎల్లప్పుడు నవ్వుతూ వుంటుంది. వెన్నలాటి మనసు. మనిషి చామనచాయ. మొహంలో ఎంత కళ! ఆమె ఎదుట నిలబడి కబుర్లు చెబుతూ వుంటే సింహాచలం పరవశించిపోయేవాడు. ఒకసారి తొందరపడి చెయ్యి పట్టుకోబోతే లేడిపిల్లాలా ఛెంగున గెంతి తప్పించుకుని, కొనదేలిన సన్నని ముక్కుమీద వేలు వేసుకుని "తప్పు... అప్పుడే కాదు..." అంటూ మాటిమాటికీ వెనుదిరిగి చూస్తూ నవ్వుతూ వెళ్లిపోయింది.

అతడు హఠాత్తుగా నీరసపడిపోయాడు. ఇక లచ్చి తన మొహం చూడదు కాబోలు! దాని పట్టుదల తనకు తెలీదు గనుకనా? ఇక జన్మాంతమూ లచ్చి తనకు దూరమైపోయినట్టే... అందులో ఏమాత్రమూ అనుమానం లేదు...

సింహాచలం ఉలిక్కిపడి లేచి నిలబడ్డాడు. ఎదురుగా గొడుగుల్లో యిద్దరు నడివయసు వ్యక్తులు నిలబడి వున్నారు. వారిలో ఒకాయన నోట్లోని తమ్మిని ఉమ్మివేసి "సింహాచలం యారప్పా... సొళ్" అని అడిగాడు.

సింహాచలం ఒక ఉదుటున లేచి "రండి బాబూ రండి. నేనే సింహాచలాన్ని... మీ అమ్మాయి లోపలుంది... రండి..." అన్నాడు. ఆ యిద్దరూ హడావిడిగా గొడుగులు మూసి లోపలికి వచ్చారు.

పెరియనాయకి హఠాత్తుగా లేచి నిలబడి 'అప్పా' అని పెద్దగా ఏడుస్తూ తండ్రిని కౌగిలించుకున్నది. అతడు కూడా కన్నీళ్లు పెట్టుకుని ఆమెను సముదాయిస్తూ చాలాసేపు మాటాపలుకూ లేకుండా నిలబడిపోయాడు. తర్వాత ఆ ముగ్గురూ ఉండి ఉండి కళ్లు తుడుచుకుంటూ అక్కడే కూలబడ్డారు. పెరియనాయకి మధ్య మధ్య ఏడుస్తూ అన్ని విషయాలూ చెప్పింది. ఆ రెండో వ్యక్తి సింగారవేలు తండ్రి అనీ, ఆయనకొక్కడే కొడుకనీ అర్థంకాగానే సింహాచలం తల్లడిల్లిపోయాడు. వారు ముగ్గురూ మాట్లాడుకుంటూ వుండగా బాగా అర్థంకాకపోయినా ఏదో కొంతకు కొంత అర్థం చేసుకుంటూ సింహాచలం అలాగే చాలాసేపు నిలబడ్డాడు. తర్వాత సంభాషణ తన మీదికి మళ్లిందని అర్థం చేసుకోగానే ఇవతలికి వచ్చి బల్లమీద నిశ్శబ్దంగా కూర్చుండిపోయాడు.

వర్షపు జల్లు తగ్గింది. చల్లని గాలి మాత్రం అడివిలోనూ కొండల మీదనూ సుళ్లు తిరుగుతూ వేగంగా వీస్తూనే ఉంది. మబ్బులు బలహీన పడిపోగానే మందంగా చంద్రుడి కాంతి వ్యాపించింది.

అంతలో ఆ వ్యక్తులిద్దరూ యివతలికి వచ్చి, వచ్చీరాని తెలుగులో అతన్ని చాలాసేపు పొగిడారు. అతడు చాలా మంచివాడన్నారు. అతడు లేకపోతే పెరియనాయకి కూడా తమకు దక్కేది కాదన్నారు. చుట్టుపక్కలవారి మాటలను గురించి పెరియనాయకి చెప్పిందనీ, వాటిని అసలు పట్టించుకోవద్దనీ అన్నారు. ఏనుగులను చూసి కుక్కలు మొరుగుతాయి, అంతలో ఏమీ మునిగిపోదన్నారు...

సింహాచలం ఏమీ మాట్లాడలేక అలా బొమ్మలా కూర్చుని అంతా విన్నాడు. తర్వాత వెనుదిరిగి చూస్తే పెరియనాయకి కళ్లనిండా కృతజ్ఞత నింపుకుని చూస్తూ నిలబడి వున్నది.

మరో గంటలో అందరూ ప్రయాణానికి సిద్ధమైనారు. సింహాచలం కొట్టు కట్టేసి గుమ్మానికి తాళం వేసి వారి వెంట మైలు దూరమూ నడిచి స్టేషనుకు వచ్చాడు. నడుస్తున్నంతసేపూ ఉండి ఉండి ఆ పెద్దమనుషులు తమ కృతజ్ఞత తెలియబరుచుకుంటూనే వున్నారు.

వారు ఆ చిన్న స్టేషన్‌కు చేరుకున్న అయిదు నిముషాల వ్యవధిలోనే రైలు వచ్చింది. ఆ ముగ్గురూ పెట్టెలో ఎక్కి కూర్చున్నారు. గార్డు ఈల వేయగానే ఆ పెద్ద మనుషులిద్దరూ చేతులు జోడించి 'వస్తాం సామీ-' అన్నారు. పెరియనాయకి కూడా రెండు చేతులు జోడించి ఏదో అన్నదిగానీ, ఆ మాటలు రైలు కదులుతున్న రొదలో అతనికి వినబడలేదు. అతడు కొద్ది క్షణాలు చేయి ఊపుతూ అలాగే నిలబడిపోయాడు.

అంతలో ఎక్కడలేని ఒంటరితనం అతన్ని ఆవహించింది. అతడు జేబులు తడువుకున్నాడు. చొక్కా చేతుల మడతలు విప్పి మళ్లీ పెట్టుకున్నాడు. చేతివ్రేళ్లతో జుట్టును పైకి తోసుకున్నాడు. తర్వాత నెమ్మదిగా నడిచి యివతలికి వచ్చి రోడ్డు ఎక్కాడు. ఆ రోడ్డు తెల్లగా కొండను చుట్టిన తెల్లని కొండచిలువలా ఉంది.

అతడు చాలా దూరం నడిచివచ్చి ఒకచోట ఆగాడు. ఆ పాకలో నుంచి నవ్వులు వినిపిస్తున్నాయి. లచ్చి గలగల నవ్వుతున్నది. ఆ రెండో గొంతు కోటిగాడిది కదూ! వాడు పాతబాకీ రెండుమూడు రూపాయలివ్వాలి... రేపు నలుగురిలో నిలబెట్టి అడిగి వసూలు చెయ్యాలి...

అతడు కాలికి అడ్డంవచ్చిన రాయిని కాలితో ఒక్క తన్నుతన్ని విసురుగా నడవటం ప్రారంభించాడు. అంతలో ఒకచోట ఆగి ఆకాశంలోకి చూశాడు. ఇన్నాళ్ల నుంచి అసహ్యంగా, అల్లకల్లోలంగా ఉన్న ఆకాశం యిప్పుడు స్వచ్ఛంగా వుంది. చంద్రబింబం పెద్ద మంచి ముత్యపు ముక్కవలె రెండు చిన్న మబ్బు తునకల మధ్య ప్రకాశిస్తున్నది.

సింహాచలం నోటివెంట అప్రయత్నంగా ఈల వచ్చింది. ఈ కొద్దిరోజుల ముసురులో తాను చాలా కోల్పోయానని అనుకున్నాడింతసేపూ... ఇప్పుడు తమాయించుకున్నాడు. ఇక ఆపకుండా ఈలవేసుకుంటూ హుషారుగా నడిచి యిల్లు చేరుకుని ఆరుబయట కుక్కిమంచం వేసుకుని పడుకుని గుర్రుపెట్టి నిద్రపోయాడు. అతనికి కలలో అన్నీ రంగురంగుల మంచి ముత్యాలూ, గంధపు చెట్ల అరణ్యాలు కనిపించాయి.

కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం

❄